

Matka takaisin Afrikkaan avasi silmäni

Tulin Ruandasta Suomeen kiintiöpakolaisena 11-vuotiaana vuonna 2010. Kahdeksan vuotta myöhemmin matkustin Ugandaan Vaasan lyseon lukion Let's get global -hankkeen opintoryhmässä. Matka takaisin Afrikkaan oli unohtumaton kokemus. Ugandassa kaikki oli samanlaista kuin Ruandassa, jossa minä kasvoin. Oli ihana nähdä taas auringonlasku, kokea lapsuuden muistot, ruoka, musiikki ja tanssi, jossa koko keho on liikkeessä mukana.

Lapset lauloivat kadunvarsilla muzungu-nimittelylaulua nähdessään meidät. Mieleeni muistui, miten pienenä pakolaisleirin kujilla lauloin tätä samaa laulua ja juoksin valkoisten perässä. Matkalla tapasin ja ystävystyin myös ugandalaisen nuorten ja Kongon Demokraattisesta tasavallasta (minun oikea kotimaani, jossa en ole koskaan käynyt) tulleiden pakolaisten kanssa. Näin läheltä, miten he elävät köyhää elämää, mutta ovat silti aina iloisia ja valmiita tekemään parhaansa,

perustamaan yrityksiä hankkiakseen toimeentulonsa tai tehdäkseen vapaaehtoistyötä auttaakseen muita. Tämä matka takaisin Afrikkaan muistutti, kuinka pitkälle olen tullut. Olen kiitollinen siitä, mitä minulla on, ja yritän aina parhaani.

Opin myös Agenda 2030 -kestävän kehityksen tavoitteita. En enää hanki asioita, joita en tarvitse. Opin myös, että muuttaakseen maailmaa ei tarvitse tehdä suuria asioita. Eikä aina tarvitse mennä Afrikkaan asti. Opin, että järjestöjen, kuten Planin, Suomen Pakolaisavun ja Caring Handsin, kautta voi auttaa.

Takaisin Suomeen palattuani hain ensimmäiseksi Suomen kansalaisuutta. Matkalla minulla oli mukana vielä pakolaisen vihreä passi, minkä vuoksi jouduin usein rajalla selittämään asioita ja kulkemaan eri jonossa kuin muut ryhmän jäsenet. Se muistutti minua maailman eriarvoisuudesta. Paljon on vielä tehtävää. Nyt luen kevään ylioppilaskirjoituksiin.

Abiturientti Grace Kabuka, Vaasan lyseon lukio.